

[Pernille Forchhammer]

tide, at man begyndte at se uddannelsespolitikken i en større sammenhæng, nemlig i sammenhæng med socialpolitikken og i sammenhæng med arbejdsmarkedspolitikken. Som jeg var inde på i min ordførertale, er der nogle penge, som ligger og cykler rundt mellem Socialministeriet, Arbejdsministeriet og uddannelsesministeriet, og som man skulle beskæftige sig med, når vi har problemet med at få de unge, der ikke har taget en ungdomsuddannelse, til at komme ind i arbejdsmarkedssystemet og i uddannelsessystemet på et tidligere tidspunkt. Det er et område, som vi synes der ville være perspektiv i at tage fat på.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Der har absolut ikke været flertal imod hele sommeren, men der er jo nogle, der har vanskeligere end andre ved at tåle mosten, når der kommer debat om et spareforslag, og derfor er det her på det sidste blevet sådan, at det er lidt vanskeligt at samle flertal for dette forslag. Men det gør ikke noget; det kan være, vi kan ændre det eller finde et andet. Det er bare denne massive afvisning og det, at fru Jytte Hilden siger, at hun overhovedet ikke vil spare noget som helst sted på uddannelsesområdet, samtidig med at hr. Henning Rasmussen mener, at kommunerne skal have lov at bruge penge i ubegrænset mængde. Og sådan kan man gå fra ordfører til ordfører, fordi Socialdemokratiet er et parti uden styrelse – det er problemet. De enkelte ordførere bliver ikke styret af deres ledere, og derfor render de og lover til højre og venstre og vil ikke spare noget som helst. Det har været det partis problem i årevis. Det er derfor, man kan læse rundt om i fagbladene, at når uddannelsesordførerne taler til et uddannelsesfagblad, skal der ikke spares dér. Når der er en anden, der taler til et pensionistfagblad, skal der heller ikke spares dér, og til et sundhedsfagblad, så skal der ikke spares dér. Sådan er Socialdemokratiet, og det har vi fået bekræftet endnu en gang i dag.

Dernæst vil jeg stille fru Pia Dahl tre spørgsmål: Er det ikke bedre, at der bliver sparet 11 mia., end at der ikke bliver sparet noget? Det var første spørgsmål.

Næste spørgsmål lyder: Synes fru Pia Dahl, at debatten i dag og de andre dage har vist, at regeringen og Fremskridtspartiet tilsammen

har mulighed for at få mere end 11 mia. kr.s besparelser igennem? Jeg skal gentage det sidste – det var lidt langt: Mener fru Pia Dahl, at Fremskridtspartiet og regeringen i fællesskab har mulighed for at få mere end 11 mia. kr.s besparelser igennem, når hun har lyttet til debatten i de sidste måneder og i de sidste dage?

Endelig vil jeg spørge fru Pia Dahl: Hvis nu 11 mia. kr.s besparelser er bedre end ingenting, og hvis det nu ikke er muligt for Fremskridtspartiet og regeringen at få flere igennem, hvad vil fru Pia Dahl så gøre? Var det så ikke bedre at tage de 11 mia. kr., som det er muligt at få igennem, end at komme med alle mulige andre, som man på forhånd er sikker på at man ikke kan få igennem?

(Kort bemærkning).

Pia Dahl (FP):

Nu kalder undervisningsministeren igen de 11 mia. kr. for besparelser. Jeg har ellers én gang sat spørgsmålstegn ved, om det er besparelser. Jo, det er selvfølgelig bedre end ingenting, men når man strammer grebet alle mulige steder på netop de områder, som man ved at Fremskridtspartiet ikke er med på, f.eks. på sundhedsområdet, hvor man udmærket har været klar over at vi ikke ville spare, så finder jeg faktisk, at regeringspartierne burde være mere ansvarlige og måske selv sige: Jamen vi er da villige til at se på alle de besparelsesforslag, I har. Det håber jeg vil ske i morgen, når vi skal til de indledende runder om finanslovforslaget. Jeg mener altså, det er helt op til regeringen, om den vil se på flere besparelser, for vi finder som sagt – og det vil jeg da gerne understrege – at der skal spares endnu mere, men vi vil altså også gerne have en lille smule indflydelse på, hvor det skal være; det må være ethvert partis ret. Det har nemlig hele vejen igennem været sådan, når regeringspartierne har forventet Fremskridtspartiets støtte til noget, at det eneste, man har gjort, er at sige: Vi synes søreme, I skal stemme på de forslag, vi har lagt på bordet her. Men der er intet blevet rettet til i de forskellige lovforslag, som har imødekommet os på nogen som helst områder.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Problemet er jo, at regeringen og Fremskridtspartiet ikke har flertal tilsammen. Det